టెండర్ లవ్

వసుంధర

కళ్ళు జిగేల్ మన్నాయి నాకు.

అర్ధరాత్రి ఆకాశంలో మెరుపు కనబడ్డా అలాగనిపించదేమో! ఆ అపురూప సుందరి యెవరో కానీ ఆ షాపులో చాలామంది ఆడా, మగా ఆమెవంక చూశారు.

రక్తవర్ణపు చీర, అదే రంగు బ్లవుజు, గులాబి రంగు వళ్ళు, పద్మాల్లాంటి కళ్ళు ...

ఆమె నా పక్కకే వచ్చి—"ఇది ఇంపోర్టెడా?" అనడిగింది.

అప్పుడు నా చేతిలో ఓ గొడుగుంది. బటన్ నొక్కితే తెరుచుకుంటుంది. ఆమెను చూడ్డానికి ముందు నే నా గొడుగు బేరం చేస్తున్నాను. ఎవరైనా రూ పాయలు చెప్పాడు. బటన్ ఎలా పనిచేస్తుందో చూద్దామని వెనక్కు తిరిగాను. ఆమె కనిపించింది. అన్నీ మర్చిపోయాను.

ఇప్పుడామె ఆ ప్రశ్న నన్నుద్దేశించి అడిగిందో, సేల్సుమన్ని అడిగిందో తెలియదు. కానీ నేనే—"అవును—"

అని వెంటనే బదులిచ్చాను. నా గొంతుతోపాటే సేల్సు మన్ గొంతుకూడా జత కలిసింది.

"ఎంత?" అందామె.

"ఎనభై రూపాయలు—" అన్నాడు సేల్సుమన్. ఈసారి నేను మాట్లాడలేదు.

ఆమె వానిటీ బ్యాగ్ తెరచింది. సేల్సుమన్ కంగారుగా "మీరిది కొంటారా?" అన్నాడు.

ఆమె అందంగా తల ఊపింది.

అప్పుడు సేల్సుమన్ నా వంక చూసి — "సార్— ఇలాంటిదిదొక్కటే గొడుగుంది. మీరు తీసుకు నేదీ లేనిదీ చెప్పండి—" అన్నాడు.

"నేను తీసుకుంటున్నాను—" అన్నాను వెంటనే. ఇందాకా అయితే అయిదు రూపాయలు తగ్గించేలా కన బడ్డాడు. ఈ అమ్మాయి బేరమాడక పోవడం వల్లనూ, నేను నిర్ణయంలో ఆలస్యం చేయడం వల్లనూ ఎనభై రూపాయలకే గొడుగు కొనాల్సి వస్తోంది. నాలో ఇప్పుడా అమ్మాయిని చూసిన థ్రిల్ తగ్గి డబ్బు గురించి ఆలోచించ గలుగుతున్నాను.

ఆ అమ్మాయి నా వంక చూసి — "మీ కీ గొడుగు అర్జెంటా?" అంది.

ఆమె నన్ను పలకరించినందు కమితానందపడుతూ "ఏం?" అన్నాను.

"నాకిది అర్జంటు...." అందామె.

"మేడమ్—ఇది లేడీస్ గొడుగు కాదు—" అన్నాను.

ఆమె చటుక్కున—"నా పేరు పద్మావతి—" అంది. తనను మేడమ్ అన్నానని పేరు చెప్పిందా లేక ఆమె నాతో పరిచయాన్నభిలషిస్తోందా అన్నది అర్థం

కాలేదు. ఏమనాలో తెలియక-"నా పేరు నూతనరావు" అన్నాను.

"మిస్టర్ నూతనరావ్! రేపు మా నాన్నగారి పుట్టిన రోజు. ఆయన కిది బర్త్ డే ప్రెజంట్ గా ఇవ్వాలని నా కోరిక. ఎండకూ, వానకూ కూడా ఆయనకు గొడుగుండాలి. చాలా కాలంగా ఆయన వాడుతున్న గొడుగు పాడైపోయింది. ఆటోమేటిక్ గొడుగైతే బాగుంటుం దనిపించింది. ఇది నాకు బాగా నచ్చింది...."

నేను చటుక్కున—"ఇన్ని చెప్పడానికి బదులు మీ ఇంటికి పిలిచి టీ ఇస్తానంటే బాగుండేది—" అన్నాను.

"తప్పకుండా! ఇప్పుడే మిమ్మల్నాహ్వానిస్తున్నాను" అందామె.

నేను తెల్లబోయినా—"అయితే గొడుగు మీదే!" అన్నాను.

"థాంక్స్!" అందామె. సేల్స్ మన్ వైపు తిరిగి—"ప్రెజంటేషన్ ప్యాకింగ్ చేయి—" అంది.

క్షణాలమీద ప్యాకెట్ సిద్ధం అయింది. పద్మావతి సేల్స్ మన్ కు డబ్బిచ్చేసి అక్కడే నిలబడి వున్న నాతో "రండి—" అంది.

నేను ఆశ్చర్యంగా—"నిజంగానా?" అన్నాను.

"నేనబద్ధాలాడే దానిలా కనపడుతున్నానా?" అందామె.

"అది కాదు. నే నూరికే సరదాగా అన్నాను...."

"అయితే మీ యిష్టం. నేను మాత్రం సరదాకు ఆహ్వానించలేదు."

"మీరింత అభిమానంగా పిలుస్తున్నప్పుడు తప్పకుండా వస్తాను-" అంటూ నేను పద్మావతితో నడిచాను. నా

మనసులోంచి ఆశ్చర్యం తొలగిపోలేదు. ఎందుకో వెనక్కి తిరిగిచూస్తే సేల్స్‌మన్ మా వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

2

"చాలా ఆశ్చర్యంగా వుందే...." అన్నాడాయన.

ఆయన పేరు ముత్యాల్రావు. వయసు యాభై వుంటుంది. పద్మావతికి తండ్రి ఆయన.

తన కూతురు నన్ను టీకి పిలిచినందుకు ముత్యాల్రావు చాలా ఆశ్చర్యపడ్డాడు. పద్మావతికి మగాళ్ళంటే చిరాకు. సాధారణంగా ఎవర్నీ పలకరించదు. ఎవరైనా పలకరిస్తే మాట్లాడదు.

ఏ తండ్రైనా తన కూతురి గురించి అలాగే అనుకుంటాడు. దీన్నిబట్టి పద్మావతి తెలివైనదే నని నేను గ్రహించాను.

"అది మీమీద ప్రేమలెండి-" అన్నాను.

"అవునవును. వెర్రిపిల్ల—దానికెప్పుడూ నా గురించే ఆలోచన. నాకొక్కొండామన్న గొడుగు దొరక దేమోనన్న పరిస్థితిలో నువ్వా మాత్రం త్యాగం చేసేసరికి నీమీద ఎడతెగని అభిమానం వచ్చేసుంటుంది—" అన్నాడు ముత్యాల్రావు.

నేను అనాసక్తంగా వింటున్నాను. పద్మావతి నన్ను తండ్రికి పరిచయంచేసి తను లోపలకు వెళ్ళిపోయింది. ఇంట్లో ఈయనుంటాడన్న విషయం స్ఫురిస్తే నేను టీకిక్కడిదాకా వచ్చి వుండేవాణ్ణి కాదు. ఇంకా టైము ఆరు కూడా కాలేదుగదా—ఆయనింకా యింటికి రాడను కున్నాను.

నే నాయనతో కాలక్షేపం చేస్తూండగా ట్రేలో

మూడు కప్పుల టీ తీసుకొని వచ్చింది పద్మావతి.

ముగ్గురం టీ తీసుకున్నాం.

"ఫెంటాస్టిక్!" అన్నాను టీ రుచిచూస్తూ. అది నేను మర్యాదకన్న ముక్కాలాదు. ఆ టీ పద్మావతి తయారు చేసిందన్న భావనవల్లనో ఏమో టీ నాకు అద్భుతంగా రుచిస్తోంది.

"మా ఇంట్లో రోజూ యిలా వుండదు. ఈ రోజు మీకోసం స్పెషల్ గా చేశాను-" అంది పద్మావతి నవ్వుతూ. ఆమె నవ్వుతూంటే పళ్ళు ముత్యాల్లా మెరిశాయి.

ముత్యాలరావు ఆశ్చర్యంగా—"ఈ అబ్బాయిలో ఏదో విశేషముంది! నిన్నింత సంతోషంగా యెప్పుడూ చూడ లేదు!" అన్నాడు.

పద్మావతి వెంటనే—"ఇంటికి పిలిచి టీ యిమ్మని ఈయనడిగిన తీరు అద్భుతం! కొంతమంది కేవలం పలక రించడం కోసం పెదవులు కదుపుతారు. ఆ పలకరింపులోనే వుంటుంది ఎక్కడలేని కల్మషం!" అంది.

ఈ విషయం నాకు తెలుసు. నాది అందమైన ముఖం. అటుపైన నాకు నటించడం బాగా చేతనౌను. నే నెలా నవ్వినా అమాయకంగా వుంటుందని చాలామంది ఆడ పిల్లలే ఒప్పుకున్నారు. కాలేజీ రోజుల్లో నేనో పెద్ద హీరోని. ఒకరికి తెలియకుండా ఒకరిని మొత్తం ముగ్గు రమ్మాయిలను నా వెంట తిప్పుకున్నాను. ఆ ముగ్గురిలో నూ సుగుణ నన్ను మనసారా ప్రేమించింది. నా ప్రేమ నిజమేనని నమ్మింది. నే నామెకు వంటిసారు చెప్పాను. నామీద ప్రేమతో ఆమె అదికూడా నమ్మింది. నామీద జాలిపడింది.

"నువ్వు లేకుండా నేనూ బ్రతకలేను. ఆత్మహత్య చేసుకుంటాను—" అన్నాను.

సుగుణ నన్ను వారిస్తుందని ఆశపడ్డాను. ఆమె అలా చేయకుండా—"మనిద్దరం కలిసి చచ్చిపోదాం. నువ్వు లేకుండా నేనూ బ్రతకలేనని పిస్తోంది-" అంది.

నేను భయపడ్డాను. కానీ అది ప్రకటించకుండా—"నువ్వు చచ్చిపోవడానికి వీల్లేదు. నేను తిరుగుతున్న ఈ భూమ్మీదే ఎక్కడో నువ్వూ ఊపిరి పీలుస్తున్నావు కదా అని సరిపెట్టుకుంటాను. నా గురించి నువ్వు చచ్చిపోవడం భరించలేను—" అన్నాను.

అప్పుడు నేనదోలా నవ్వితే—"ఎంత అమాయకంగా నవ్వుతావు నువ్వు? ఈ నవ్వు రోజూ చూసే అదృష్టం నాకు లేదుగదా!" అని వాపోయింది సుగుణ.

అప్పుడు నేను పూర్తిగా సుగుణను మోసగించాను. ఆమెమీద నాకు ప్రేమలేదు. అభిమానంలేదు. ఆమెను కోల్పోతున్నానన్న బాధలేదు. ఆమెతో నా అవసరం తీరింది. ఆమెను మరిచిపోడానికి సిద్ధంగా వున్నాను. కానీ అలాంటి పరిస్థితుల్లోకూడా సుగుణక్కూడా అనుమానం రానంత అమాయకత్వాన్ని నేను ముఖంలో ప్రదర్శించగలిగానంటే నా నటన తిరుగులేనిదన్న నమ్మకం కలిగింది.

ఆడపిల్లల్ని మోసం చేయడానికి నా నటనా శక్తి బాగా సహకరిస్తోంది. ఇప్పుడు పద్మావతి కూడా నా నవ్వు, పలకరింపు చూసి సమ్మోహితురాలయిందంటే అది నా అదృష్టం. ఎందుకంటే ఇంతవరకూ నా జీవితంలోకి వచ్చిన ఆడపిల్లలందరిలోకీ పద్మావతి అందమైనది.

కాసేపు ముత్యాలరావు, నేను, పద్మావతి—కబుర్లు

చెప్పుకున్నాం. ముందు దేశం గురించి మాట్లాడుకున్నప్పటికీ తర్వాత ప్రైవేటు విషయాలూ వచ్చాయి. ముత్యాలరావు నా ఉద్యోగం గురించి వాకబు చేశాడు. ఆయనింకా ఏదో అడగబోతూండగా పద్మావతి టీ కప్పులు తీసుకొని లోపలకు వెళ్ళింది.

"నువ్వు మా అమ్మాయికేదైనా మంచి సంబంధం చూసిపెట్టు. నీ మాటంటే దానికి గురికుదిరినట్లు కనబడుతోంది. ఇంతకాలం పెళ్ళన్న పేరు వింటేనే మండిపడేది. అందుక్కారణం మగాళ్ళంటే దానికి చిరాకు-" అన్నాడాయన.

"ఎలాంటి కుర్రాడు కావాలో చెప్పండి-" అన్నాను.

"నీకు లాంటి కుర్రాడను కో—" అన్నాడాయన చటుక్కున. "ఎటొచ్చీ నాకు కులం విషయంలో పట్టింపెక్కువ."

ఆయన తన కులం చెప్పాడు. నేను వెంటనే— "అయితే మా బంధువుల్లోనే చూడొచ్చు—" అన్నాను. నిజానికి ఆయన కులం నా కులం ఒకటి కాదు. నేను పద్మావతిని పెళ్ళిచేసుకోబోవడంలేదు కాబట్టి ఈ అబద్ధం ప్రమాదకరమైనది కాదు.

ముత్యాలరావు ముఖం వెలిగింది—"అయితే నీ బంధువులదాకా ఎందుకు? నువ్వు పిల్లను చూడనే చూశావు. నీకు నచ్చిందంటే నేను మీ వాళ్ళతో మాట్లాడ్డానికొస్తాను—" అన్నాడుత్సాహంగా.

"ఆర్నెల్ల క్రితం మా నాన్నగారి ముఖ్య బంధువొకాయన పోయాడు. యింకో ఆర్నెల్లదాకా మా యింట్లో శుభకార్యాల ప్రసక్తి వుండదు. మీరు కలుసుకోవాలంటే ఆ తర్వాతే కలుసుకోవాలి-" అన్నాను.

ఇది తిరుగులేని అబద్ధం. ఈ విధంగా నేను ఆర్నెల్లదాకా వెళ్ళి ప్రసక్తి లేకుండా పద్మావతితో తిరగొచ్చు. అప్పటి కామె పై నా మోజు తీరిపోతుంది కాబట్టి ఆ తర్వాత సంగతేమిటని ఆలోచించక్కర్లేదు.

“అంటే నీ కభ్యంతరం లేదనేగా—” అన్నాడు ముత్యాల్రావుత్సాహంగా.

ఆడపిల్లల తండ్రుల స్థితికి నేను జాలిపడ్డాను. అయితే ఆ జాలితో నేను వచ్చిన అవకాశాన్ని వదులుకోలేను.

ఆ తర్వాత వరుసగా మూడు రోజులు నేను పద్మావతిని వాళ్ళింట్లోనే కలుసుకున్నాను.

3

నాలుగో రోజు పద్మావతి యిల్లు చూపించే నెపంతో నన్ను లోపలకు పిలిచి—“నాకిలా నచ్చలేదు. మా నాన్నగారిది పాత తరం. ఆయనముందు మనం ఫ్రీగా మాట్లాడుకోలేం—” అంది.

“నాకూ అలాగే అనిపిస్తోంది కానీ చెప్పడానికి మొహమాటపడ్డాను....” అన్నాను. మనసులో నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. పద్మావతి నా దారికే వస్తోంది మరి!

“రేపు మనం పార్కులో కలుసుకుందాం—” అంది పద్మావతి. ఏ పార్కులో కలుసుకోవలసిందీకూడా ఆమె నాకు చెప్పింది.

మర్నాడు ఆఫీసు నుంచి తిన్నగా పార్కుకి వెళ్ళిపోయాను. అక్కడో అరగంట యెదురు చూశాను. అప్పుడు నా దగ్గరకో అమ్మాయొచ్చింది. ఇద్దరం ఒకే బెంచి మీద పక్కపక్కన కూర్చున్నాం—కాస్త ఎడం ఎడంగా.

కాసేపట్లో పద్మావతి వచ్చేస్తుంది. అప్పుడామె మమ్మల్నిద్దర్నీ పక్క పక్కన చూడ్డం నాకు మంచిది కాదు. మగాడు తన్ను మోసం చేసినా సహిస్తుంది కానీ మరో ఆడదాని సాహచర్యాన్ని స్తే భరించలేదాడది. అందుకని మా పరిచయం కొనసాగుతున్నంత కాలం ఇలాంటి పొరపాట్లు జరక్కూడదు. కానీ నా పక్కనున్న అమ్మాయి యెప్పటికీ లేవడంలేదు. కాసేపాగి నేనే ఆమెను పలకరించాను.

ఆమె ఇబ్బందిగా కాక చక్కగా నవ్వింది. ఆ నవ్వుకు ముగ్ధుణ్ణయ్యాను. ఆమె తన పేరు గిరిజ అని చెప్పింది.

“ఎవరికోసమో యెదురు చూస్తున్నట్లున్నారు!” అన్నాను.

“అవును—నా స్నేహితురాలు నన్నిక్కడ కలుసు కుంటానని చెప్పింది. తనీపాటికి రావలసిందే” అందామె.

“చిత్రంగా వుందే — నేనూ నా స్నేహితురాలి నిక్కడే ఇదే సమయంలో కలుసుకోవాల్సి వుంది. మీ స్నేహితురాలి పేరు?” అన్నాను.

“పద్మావతి....” అందామె.

“నా స్నేహితురాలి పేరూ అదే!” అన్నాను.

ఇద్దరం ఒకే వ్యక్తికోసం ఎదురు చూస్తున్నామని అర్థమైంది నాకు. అందుచేత కబుర్లలో పడ్డానికి కష్టం లేకపోయింది. అలా గంటసేపు సరదాగా కబుర్లు చెప్పు కున్నాం. అప్పుడు గిరిజ టైము చూసుకొని—“అరే— చాలా టైమయిందే — ఇంక నేను ఇల్లు చేరుకోవాలి. లేకుంటే అన్నయ్య పెద్ద గొడవచేస్తాడు....” అంది.

“ఇంతసేపిక్కడ బోరుకొట్టకుండా కంపెనీ ఇచ్చారు. థాంక్స్!” అన్నాను.

"థాంక్స్ నేనే మీకు చెప్పుకోవాలి. మీరు చాలా సరదాగా మాట్లాడతారు. మా యింటికి రాకూడదూ— ఇంట్లో వాళ్ళకి పరిచయం చేస్తాను!" అంది గిరిజ.

"ఇప్పుడు కాదు. మరెప్పుడైనా!" అన్నాను. అందుకు రెండు కారణాలున్నాయి. పద్మావతితో స్నేహం కొనసాగుతూండగా మరో ఆడపిల్లతో స్నేహం ప్రారంభిస్తే రెంటికీ చెడ్డ రేవడను కావచ్చు. అందులోనూ వాళ్ళిద్దరూ స్నేహితురాండ్రు. అటుపైన అన్నయ్యలున్న ఆడపిల్లల జోలికి వెళ్ళడం నాబోటి వాళ్ళకు ప్రమాదం. ఎందుకంటే ఆ అన్నయ్యలూ నా జాతేకదా—యిట్టే పసిగట్టేస్తారు.

గిరిజ తను లేచి నిలబడి—"మీరింకా పద్మావతికోసం యెదురుచూస్తారా?" అంది.

"లేదు. అసలు తనెందుకు రాలేదో ఇంటికి వెళ్ళి కనుక్కుంటాను—" అన్నాను.

"అయితే నాకో సాయం చేస్తారా?" అంది గిరిజ.

"యట్ యువర్ సర్వీస్ ప్లీజ్!" అన్నాను.

గిరిజ కళ్ళు మెరిశాయి. ఆమె తన వానిటీ బ్యాగు తెరిచి ఓ చిన్న ప్యాకెట్ తీసి నాకిచ్చింది—"ఇది మీరు అర్జంటుగా పద్మావతింట్లో అందజేయాలి—"

"ష్యూర్—" అన్నాను. గిరిజ వెళ్ళిపోయింది. నేను పద్మావతింటికి వెళ్ళాను. ఇంట్లో ముత్యాల్రావొక్కడే వున్నాడు.

నన్ను చూసి ఆప్యాయంగా పలకరిస్తూ—"అనుకోకుండా ఈ రోజు పద్మ ఊరుకెళ్ళాల్సొచ్చింది...." అన్నాడు.

పార్కు విషయం నే నాయనకు చెప్పలేదు. ఆయన

నన్నడగలేదు. పద్మావతి ఊళ్లో లేదనగానే నాకు నీరసం పుట్టుకొచ్చింది. ఏ పరిస్థితుల్లో ఆమె ఊరుకెళ్ళాల్సొచ్చిందో నాకు చెబుతున్నాడాయన. నాకు బుర్ర కెక్కడంలేదు.

"మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తుందండి?" అన్నాను.

"అచ్చే— రేపు సాయంత్రానికల్లా వచ్చేస్తుంది...."

మళ్ళీ నాలో ఉత్సాహం పుట్టింది. వెంటనే ఆయనకు గిరిజ ఇచ్చిన ప్యాకెట్ ఇచ్చాను. గిరిజ నాకెలా తెలుసూ లాంటి వృధా ప్రశ్నలు వేసి ఆయన నన్ను విసిగించలేదు. ప్యాకెట్టందుకొని—"దానికి నేనిచ్చేస్తాలే!" అన్నాడు.

నేను సెలవు తీసుకున్నాను.

4

మర్నాడు సాయంత్రం నేను వెళ్ళేసరికూడా ముత్యాలరావొక్కడే ఇంట్లో వున్నాడు. నన్ను చూస్తూనే "అమ్మాయింకా రాలేదు...." అన్నాడు.

అప్పుడు నాకు ముత్యాలరావుమీద కోపం వచ్చింది. ఆయన్ను చూస్తూంటే వళ్ళు మండిపోయింది. అందులో ఆయన తప్పేమీ లేదని తెలిసినా ఇలాంటి విషయాల్లో ఆవేశాన్ని నిగ్రహించుకోవడం కష్టం. అతికష్టం మీద నిగ్రహించుకున్నాను.

వెంటనే వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాను. కానీ ముత్యాలరావు బలవంత పెట్టాడు. ఆయన బలవంత పెట్టినకొద్దీ నాలో అసహనం పెచ్చుమీరి పోసాగింది. అయితే వివేకం నన్ను హెచ్చరించింది.

పద్మావతిని వల్లో వేసుకోవాలంటే ముత్యాలరావునీ బుట్టలో వేసుకోవాలి. తన కూతురికోసమే నేను వస్తున్నానని ఆయనకూ తెలుసు. అయితే ఆయనంటే

బొత్తిగా ఆసక్తి లేదన్న విషయం బయటపడకూడదు.

ముత్యాలరావు చదరంగం బల్ల తీశాడు. ఆడమని నన్ను బలవంత పెట్టాడు. దురదృష్టమేమిటంటే నాకు చదరంగమాడ్డం వచ్చు.

మొదలెట్టినపుడు చిరాకనిపించినా ఓ పావుగంటలో ఇద్దరం ఆటలో మునిగిపోయాం. తర్వాత టైము తెలియ లేదు. పద్మావతి వచ్చి మా ఆటకు భంగం కలిగించింది. ఆటలో ఎంతలా మునిగిపోయామంటే పద్మావతి వచ్చి ఆట డిస్టర్బ్ చేసినందుకు చిరాక్కూడా కలిగింది. అయితే అది తాత్కాలికమే!

పద్మావతికి నన్ను చూడగానే ముఖం వెలిగింది. తండ్రి వున్నాడనికూడా సందేహించకుండా—"నిన్న మిమ్మల్ని పార్కుకు రమ్మనమని చెప్పాను. నేను రాలేక పోయాను...." అంటూ సారీ చెప్పింది.

"అది సరేలే— వెళ్ళిన పనయిందా? నేను చెప్పినవన్నీ తెచ్చావా?" అన్నాడు ముత్యాలరావు ఆత్రుతగా.

"ముందు నీ సందేహం తీర్చాకనే ఈయనతో మాట్లాడ తాను...." అంటూ ఆమె తన చేతిలోని సూట్ కేసును పక్కనే వున్న బల్లమీద పెట్టి తాళం చెవితో తెరవ బోయింది. నేను పద్మావతి వంకే చూస్తున్నాను.

ప్రయాణం చేసి వచ్చిన అలసట ఆమె ముఖంలో కన బడుతోంది. ఆ అలసటకూడా ఆమెకు కొత్త అందా న్నిచ్చింది.

అందానికి అన్నీ అలంకారమే-అనుకున్నాను.

ఉన్నట్లుండి పద్మావతి "సూట్ కేసు తాళం రావడం లేదు నాన్నా!" అంది.

"ఎందుకు రాదూ?" అంటూ ముత్యాలరావు లేచాడు.

ఆయనకూ వచ్చినట్లు లేదు. నేనూ ప్రయత్నించి "అసలీ తాళం ఈ సూట్ కేసుదేనా?" అన్నాను.

అప్పుడు పద్మావతి "వ్యవహారం చూస్తే అలాగే వుంది. తాళం మాదే—సూట్ కేసే మాది కాదనుకో వాలి" అంటూ ఓసారి సూట్ కేసువంక చూసి "అరే - దీనిమీద పేరు వేరేగా వుందే!" అంది.

ఎస్ పి అని వుండాల్సిన అక్షరాలకు బదులు జి ఎస్ అని వున్నాయి. పరీక్షించి చూడగా సూట్ కేసు పక్కన వున్న చిన్న కాళీలో ఓ కార్డుంది. అందులో జి. సుకు మార్ అనే అతడి అడ్రసుంది.

"సూట్ కేసులు మారిపోయాయి నాన్నా!" అంటూ పక్కనే కుర్చీలో కూలబడిపోయింది పద్మావతి.

"అదెలా జరిగిందే?" అన్నాడు ముత్యాల్రావు.

"ఈ రోజుల్లో అందరివీ ఒకేలాంటి సూట్ కేసులు. మార్పు పొరపాటున జరుగుంటుంది తప్పితే కావాలని యెవరూ చేసివుండరు" అంది పద్మావతి నీరసంగా.

"మన సూట్ కేసు ఇప్పుడే ఊరు వెళ్ళిపోయిందో?" అన్నాడు ముత్యాల్రావు భయంగా.

అప్పుడు నా బుర్ర చురుగ్గా పనిచేసింది. ఆ అడ్రసున్న సుకుమార్ దీ ఊరే! అంటే ట్రయిన్ లోనో బస్సులోనో దిగేటప్పుడు సూట్ కేసులు మారి వుంటాయి. అదే చెప్పాను.

"అంటే సూట్ కేసీ ఊళ్ళోనే వుంటుందంటావు...." అన్నాడు ముత్యాల్రావు తెచ్చిపెట్టుకున్న ఉత్సాహంతో.

"ఈ ఊళ్ళో కాదు. పక్కింట్లోనే వున్నా సరే— నేనిప్పుడెక్కడికి కదల్లేను" అంది పద్మావతి.

"అలాగంటే ఎలాగే?" అన్నాడు ముత్యాల్రావు.

"ఇంటికి రాగానే ఈయన కనపడ్డారు. సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చుగదా అని ఆశపడ్డాను. ఇప్పుడీ సూట్ కేసు మార్పిడి తెలియగానే వంట్లో ఓపికంతా పోయింది" అంది పద్మావతి నిట్టూర్చుతూ.

పద్మావతిని చూస్తే నాకు జాలేసింది. అందమైన ఆడపిల్ల ఇబ్బంది పడుతూంటే ఏ మగాడూ చూస్తూ ఊరుకోలేడుకదా!

"మీ కభ్యంతరం లేకపోతే నేను సాయపడతాను" అన్నాను.

"అయ్యో! మిమ్మల్ని శ్రమపెట్టడమా?" అంది పద్మావతి.

"అబ్బే—నీకెందుకు బాబూ—శ్రమ!" అన్నాడు ముత్యాల్రావు.

"ఇందులో నాకు శ్రమేం లేదండీ...." అన్నాను.

వాళ్ళు పట్టాన అంగీకరించలేదు. ఒప్పించాను.

5

నేను వెళ్ళేసరికి సుకుమార్ ఇంట్లో చాలా హడావుడిగా వుంది. మార్పిడి జరిగిన సూట్ కేసు గురించి ఇంటిల్లపాదీ కలవరపడిపోతున్నారు. విశేషమేమిటంటే పద్మావతి సూట్ కేసుకు తాళం వేసినట్లు లేదు. వాళ్ళది తెరిచి అందులోని ఆడవాళ్ళ బట్టలూ అవీ చూసి సుకుమార్ వెళ్ళిన పని మరిచి ఏదో వ్యవహారం నడుపుకొచ్చాడని అనుమానిస్తున్నారు.

ఇంట్లో ఎవరూ అందమైన ఆడపిల్లలు లేరు. అసలు వయసులో వున్నవాళ్ళే లేరు. ఇద్దరాడవాళ్ళున్నారు. ఒకామె అతడి తల్లై వుండవచ్చు. రెండో ఆమె బామ్మ

అయ్యుంటుంది.

నేను సూట్ కేసుతో వెళ్ళి జరిగింది చెప్పాను వాళ్ళ ముఖాలింతింతయ్యాయి. సుకుమార్ తన సూట్ కేసును లోపలకు తీసుకెళ్ళి కాసేపట్లో తిరిగి వచ్చి—చాలా థాంక్సండీ.... పెట్టె యథాతథంగా చేరింది నాకు...." అన్నాడు,

నేను పద్మావతి సూట్ కేసు తీసుకుని తిరిగి ముత్యాల్రావింటికి వెళ్ళాను. తమ సూట్ కేసు తిరిగి వచ్చినందుకా తండ్రీ కూతుళ్ళు మహదానందం పొందారు.

పద్మావతి తనుకూడా సూట్ కేసును లోపలకు తీసుకెళ్ళించి. ముత్యాల్రావామె ననుసరిస్తూ—"ఒక్క క్షణం నాయనా!" అన్నాడు.

నేను మౌనంగా నవ్వి కూర్చున్నాను.

వాళ్ళిలా లోపలకు వెళ్ళగానే అలా ఓ నడి వయస్కుడు వచ్చాడు. నన్నక్కడ చూసి కంగారుగా "పద్మావతి యింట్లో లేదా?" అన్నాడు.

"ఉందండి—మీ రెవరు?" అన్నాను.

"నువ్వెవరో తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడాయన.

ఆయన చనువు కాశ్చర్యపడుతూ "నేనామె స్నేహితుణ్ణి" అన్నాను.

"ఎన్నాళ్ళయింది మీ స్నేహం ప్రారంభమై?" అన్నాడాయన చురుగ్గా నా కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"ఓ వారంరోజు లవుతుంది" అన్నాను.

"చూశావా—ఈ విషయం పద్మావతి నా దగ్గర దాచి పెట్టింది...." అని "ప్రస్తుతం కొంతకాలంగా పద్మావతి ఆరోగ్యం బాగుండడం లేదు. ఆమె ఎటువంటి ఆవేశానికీ

గురికాకూడదు. పదిరోజుల్నించి నేనామెను స్వయంగా వచ్చి అయిదారు గంటల కొకసారి పరీక్షించి వెడుతున్నాను" అని "అన్నట్లు నేనెవరో నీకు చెప్పలేదు కదూ—వీళ్ళకు ఫామిలీ డాక్టర్ని. పేరు శ్రీనివాసమూర్తి...." అంటూ చేయి చాపాడు.

ఇద్దరం కరచాలనం చేసుకున్నాం.

ఆయన మళ్ళీ చెప్పసాగాడు. "నిన్న రాత్రి పది గంటలకైతే ఆమె పరిస్థితి బొత్తిగా బాగోలేదు. సాయంత్రం నాలుగింటినుంచి పదిలోగా అంత మార్పెలా వచ్చిందో నా కర్థం కాలేదు. ఈరోజుదయం ఎనిమిదికీ, మధ్యాహ్నం రెండింటికీ కూడా ఆమెను పరీక్షించి మందులిచ్చి వెళ్ళాను. అవతల నాకు బోలెడు ప్రాక్టీసు. మా యిల్లు చాలాదూరం. పద్మావతి అంతంత దూరం ప్రతి రోజూ ప్రయాణం చేయడం మంచిది కాదని నేనే బయల్దేరి వీళ్ళింటికి వస్తున్నాను.... ఇప్పుడు నిన్ను చూడగానే నా కర్థమైంది. నువ్వు చాలా బాగున్నావు. నీతో పరిచయం ఆమెను ఎమోషనల్ గా డిస్టర్బ్ చేస్తోంది. అదామె ఆరోగ్యానికి మంచిది కాదు. ఇప్పటి ఆమె అనారోగ్యానికి నువ్వే కారణం...."

నేను తెల్లబోయి ఆయన మాటలు వింటున్నాను. పద్మావతిని నిన్నరాత్రీ, ఈవేళా పరీక్షించానంటాడేమిటి? ఆమె ఊళ్ళో లేదుగదా....

నేనాలోచిస్తుండగానే పద్మావతి, ముత్యాలరావు తిరిగి వచ్చారు. ఏదో చెప్పబోయిన పద్మావతి డాక్టర్ శ్రీనివాసమూర్తిని చూసి తడబడి "నమస్తే డాక్టర్!" అంది.

ముత్యాలరావు కూడా తడబడుతూ "ఈ వేళప్పుడొచ్చా

లేమిటి డాక్టర్!" అన్నాడు.

శ్రీనివాసమూర్తి వెంటనే "మధ్యాహ్నం నేనిచ్చిన రెడ్ కాప్సూల్స్ చాలా పవర్‌ఫుల్. వాటి రియాక్షన్ ఎలాగుంటో తెలుసుకోవాలనిపించింది. ఉండబట్టలేక వచ్చేశాను. సరిగ్గా మూడింటికి వేసుకోమని చెప్పాను. వేసుకున్నావా?" అన్నాడు.

అప్పుడు చూడాలి పద్మావతి ముఖం. అందమైన ఆమె ముఖం వివర్ణమైంది. ఆమె క్షణకాలం నన్ను చూసి ముఖం తిప్పేసుకుంది. తర్వాత డాక్టరుతో "వేసుకున్నాను డాక్టర్! ఏమీ కాలేదు...." అంది.

ఆ తర్వాత శ్రీనివాసమూర్తీ, పద్మావతీ పక్కగది లోకి వెళ్ళారు. తలుపులు మూసుకున్నారు. పదినిముషాల్లో యిద్దరూ తిరిగొచ్చారు. ఈ పదినిమిషాల్లోనూ నేను, ముత్యాల్రావు—ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడుకోలేదు. నాలో చాలా ప్రశ్నలుదయించాయి. అవన్నీ పద్మావతి వచ్చేక అడగాలనుకుంటున్నాను. నే నడగబోయే ప్రశ్నలెలా వుంటాయో, వాటికేమేం సమాధానాలు చెప్పాలా అని ముత్యాల్రావాలోచిస్తున్నాడు కాబోలు!

తిరిగొచ్చేక శ్రీనివాసమూర్తి "నేను మరీ మరీ చెబుతున్నాను. నువ్వింటిపట్టునే వుండాలి. ఇంక సెలవు...." అని వెళ్ళిపోయాడు.

"డాక్టరుగారికి అమ్మాయంటే కన్నకూతురి కంటే అభిమానం...." అన్నాడు ముత్యాల్రావు నిట్టూర్చుతూ.

నేను చటుక్కున "ఆ అభిమానమే మీ అబద్ధాలను బయటపెట్టింది. ఆయన మీ అమ్మాయినీ యింట్లో నిన్న రాత్రి ఒకసారి, ఈ రోజుదయం, మధ్యాహ్నం పరీక్ష చేసి వెళ్ళానంటున్నాడు" అన్నాను.

"ఆయన నాకు తండ్రిలాంటివాడు. నన్నాయన పరీక్షించడంలో తప్పేముంది?" అంది పద్మావతి.

ఆమె విషయాన్ని తప్పుదారి పట్టిస్తోందని నాకర్థమైంది "తప్పేమీ లేదు. కానీ మీ ఇద్దరూ చెప్పిన ప్రకారం ఆ సమయంలో మీ రూళ్ళో లేరు...." అన్నాను.

పద్మావతి నిట్టూర్చి "మీరు సూట్ కేసు వెనక్కి తెచ్చియిచ్చి నాకు చాలా గొప్ప ఉపకారం చేశారు. మీ దగ్గర దాచకుండా నిజం చెప్పేయాలనిపిస్తోంది" అంది.

"ఏమిటా నిజం!" అన్నాను.

పద్మావతి ఏదో చెప్పబోగా ముత్యాల్రావు వారిస్తూ "చూడమ్మా! మనకిది జీవన్మరణ సమస్య. ఇలాంటి విషయాల్లో తొందరపాటు పనికిరాదు. ఒకరోజంతా నిమ్మతంగా ఆలోచించుకుని అప్పుడేం చేయాలంటే అది చేయొచ్చు" అన్నాడు.

"ఇప్పటికే ఆయనకు చాలా కోపం వచ్చింది నాన్నా!" అంది పద్మావతి.

ముత్యాల్రావు వెంటనే నావైపు తిరిగి "చూడు బాబూ! నువ్వు మా అమ్మాయి క్షేమం కోరే మంచి స్నేహితుడివని నమ్ముతున్నాను. దాని క్షేమం కోరి ప్రస్తుతానికి నిజమేమిటని పోక్కించవద్దు. సమయం వచ్చినపుడు—అన్నీ నేనే చెబుతాను. నువ్వుపార్థం చేసుకుంటావని భయపడి అది నిజం చెప్పేస్తానంటోంది. నిజం చెప్పడంవల్ల దాని ప్రాణాలే పోవచ్చు. అలా జరగడం నీ కిష్టముంటుందా?" అన్నాడు.

"అయితే నేను సెలవు తీసుకుంటాను...."అంటూ లేచాను. వెళ్ళేటప్పుడు పద్మావతి ఇంట్లోంచి బయటకు

వచ్చే సందు చివరదాకా నన్ననుసరించింది.

"నూతన్! నన్ననుమానించకు. రేపు నీకు నేను అన్నీ చెప్పేస్తాను. తప్పకుండా పార్కుకి రా.... ముందు మన మనుకున్న చోటుకే...." అంది పద్మావతి.

"ఆలోచించాలి!" అన్నాను.

"నువ్వలాగంటే ఈ రాత్రంతా నాకు నిద్రపట్టదు. ప్లీజ్....నన్ననుమానించడం లేదని ఒక్కమాట చెప్పు" అంది పద్మావతి.

"రేపు తప్పకుండా వస్తావా?" అన్నాను.

ఉన్నట్టుండి మా యిద్దరిమధ్యా అంతలా దూరం తగ్గిపోవడం నాకాశ్చర్యం కలిగించింది. ఆమె నన్ను నూతన్ అని పిలుస్తూంటే ఎంతో తీయగా, పరవశంగా వుంది. ఒక్కసారి మా యిద్దరిమధ్యా అంతటి చనువును కల్పించిన ఈనాటి అబద్ధాలకూ్క డా నేను కృతజ్ఞుణ్ణి.

"తప్పకుండా వస్తాను. ఒకవేళ రాకపోతే మనమింక మళ్ళీ జీవితంలో కలుసుకోవద్దు. సరిగ్గా ఆరుకూ ఏడుకూ మధ్య వస్తాను. మధ్యలో విసిగి వెళ్ళిపోకు నువ్వు" అంది పద్మావతి.

"సరే!" అన్నాను.

6

ఆ రోజంతా నా మనసు మనసులో లేదు. పద్మావతిని వల్లో వేసుకుందామని ప్రయత్నించాను. వాటం చూస్తే నేనే ఆమె వల్లో పడ్డానా అనిపిస్తోంది.

మా పరిచయం కాకతాళీయంగా జరిగిందా, కావాలని ఆమే నన్నిందులోకి లాగిందా అన్నది ఎంత ఆలోచించినా నాకు అంతుబట్టడం లేదు. టీ పేరు చెప్పి నన్నామె తనింటికి పిలిచిన మాట నిజం! అయితే నా అంతట నేనే

ఆమెను టీ గురించి అడిగాను.

అదలాగుంచితే ఆమె తన ప్రయాణం గురించి అబద్ధమెందుకు చెప్పింది? ముత్యాల్రావామె ఊళ్ళో లేదని తనకెందుకు చెప్పాడు? ఊరికి వెళ్ళకపోతే సూట్ కేసుల మార్పిడీ ఎలా జరిగింది? అసలు సూట్ కేసుల మార్పిడీ జరిగిందా?

అంతవరకూ ఆలోచించాక నా ఆలోచనలింక ముందుకు వెళ్ళలేదు. పద్మావతి నాతో అబద్ధాలు చెప్పి ఉంటే అవెందుకో అర్ధంకావడం లేదు. అయితే అబద్ధాలు చెప్పిందని నాకామెపై కోపంలేదు. ఆ అబద్ధాల కారణంగా నాకామె లొంగిపోతే అంతకంటె నాక్కావలసిందేముంటుంది? ఎలాగో అలా ఆమెతో కొన్నాళ్ళు గడిపి ఆ తర్వాత వదిలిపెట్టేయడమే నా అభిమతం తప్పితే ఆమె పూర్తి చరిత్రతో నాకు నిమిత్తం లేదు.

ఏది ఏమైనా మర్నాడు సాయంత్రం ఆరింటికల్లా తంచనుగా పార్కుకి వెళ్ళి కూర్చున్నాను. ఆమె చెప్పేది వినాలన్న ఆత్రుతతో పాటు, ఆమె సమక్షమాధురి ననుభవించాలన్న కోరిక కూడా వుంది.

అక్కడ బెంచీమీద నేను ఒంటరిగా కూర్చున్నాను. సెకన్లు, నిముషాలు గడిచిపోతున్నాయి. టైము నాకు భారంగా గడుస్తోంది.

పద్మావతి రావడంలేదు.

టైము ఆరుంపావయింది. ఆరున్నరయింది. ఆరూనలభై అయిదయింది. అంతవరకూ టైము భారంగా గడిచింది.

టైము ఏడైతే ఇంక పద్మావతి రానంది.

అప్పట్నించి గడియారం పరుగు తీయడం ప్రారంభిం

చింది. కాలముక్కడ సంభించి పోవాలన్నది నా కోరిక. టైము ఏడు దాటిందంటే పద్మావతి రాదు. ఆ తర్వాత మేము మళ్ళీ జీవితంలో కలుసుకోము.

నేను దిగులుగా వాచీవంక చూసుకుంటూ దాన్నాపడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. అది ఆగడం లేదు.

చూస్తూండగా టైము ఏడై పోయింది. నా కేమో ఏడుపొచ్చేసింది. ఇంక అక్కడుండడం వ్యర్థమనుకుంటూ లేచాను.

అప్పుడు నా ఎదురుగా పద్మావతి!

తెల్లబోయాను.

"సరిగ్గా ఒక్క సెకన్ ముందు వచ్చాను. నువ్వు వాచీ చూసుకుంటూ నన్ను చూడలేదు...." అంది పద్మావతి.

"నువ్వు నిజంగా వచ్చావా? ఇంక రావనుకున్నాను."

"ఈ రోజు రావడానికిబ్బందే అయింది. మామూలుగా అయితే రాకపోదును. కానీ ఈ రోజు కలుసుకోకపోతే ఇక జీవితాంతం కలుసుకోమన్నానుగా. అందుకని వచ్చేశాను...." అంది పద్మావతి.

ఆమె బెంచీమీద కాస్త దూరంగా నా పక్కనే కూర్చుంది. నేనూ కూర్చున్నాను. నా మనసులో ఇప్పుడెంతో సంతోషంగా వుంది. పద్మావతి వచ్చేసింది. ఇంక ఈ జీవితానికే ఆమెను కలుసుకోవడం కుదరదేమోనని భయం వేసింది. ఆ భయమిప్పుడు బద్దలైంది.

"ఆలస్యమయిందేం?" అన్నాను.

"అన్న టైముకే వచ్చానుగా!" అంది పద్మావతి.

"అవును—ఏడుకి సరిగ్గా ఒక్క సెకను ముందు—" అన్నానుక్రోషంగా.

"రావడం ఆరూసలభై కే వచ్చాను కానీ నీ ఓపిక పరీక్షించాలనిపించింది. నిజంగా నీ ఓపిక మెచ్చుకో తగ్గది...."

"నా ఓపిక అంత గొప్పది కాదు. ఆ ఎదురుచూడ్డం నీకోసం కాబట్టి....యింత సేపున్నాను."

పద్మావతి ముఖం గంభీరంగా అయిపోయింది—"నీ సహనానికి కారణం నీవు నా మీదున్న ప్రేమ. ఆ ప్రేమకిక పరీక్ష పెట్టను. నా గురించిన అసలు నిజం చెప్పేస్తాను. అయితే ఆ నిజం నువ్వు భరించగలవా అని భయపడుతున్నాను...."

నేను కుతూహలంగా ఆమె వంక చూస్తూ-"నీ అందం గొప్పది. అది నన్నాకర్షిస్తోంది. ఆ ఆకర్షణలో ఎలాంటి నిజమూ నన్ను భయపెట్టలేదు—" అన్నాను.

"అయితే నువ్వు నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" అంది పద్మావతి.

ఆమె అంత సూటిగా అలా అడిగేస్తుందని నేననుకో లేదు. అయితే తెలివైన మగాడిక్కడే తటపటాయించ కూడదు. కేవలం మోసం చేయడానికే పరిచయం చేసు కుంటున్నప్పటికీ ప్రియురాలు పెళ్ళి ప్రసక్తి తీసుకు రాగానే ఊ అనేయాలి. ఊ అనడం పెళ్ళి కాదుగదా!

"అసలలాంటి అనుమానం నీకెందుకొచ్చింది?" అన్నాను.

"నీకు గోపీచంద్ తెలుసా?" అంది పద్మావతి.

"గోపీచంద్ ఎవరు?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"పోనీ థియేటర్ చరిత తెలుసా?" అంది పద్మావతి.

"ఓహో—ఆ గోపీచందా" అన్నాను.... వెంటనే. మా ఊళ్లో "థియేటర్ చరిత" వెలసి ఏణ్ణర్ధం

దాటింది. ఆ హాలు కట్టడానికి రమారమి కోటిన్నర అయిందని చెప్పుకుంటారు. థియేటర్లో సినిమా సంగతెలా గున్నా ఆ థియేటర్ చూడ్డమే ఓ అనుభవం.

ఆ థియేటర్ యజమాని గోపీచంద్. అంతకుముందాయనకు పెద్దగా పేరు లేకపోయినా థియేటర్ కట్టేక చలిత గోపీచంద్ అని ఆయన గురించి చెప్పుకుంటున్నారు. ఆయనకు రాష్ట్రం నుంచి కేంద్ర ప్రభుత్వందాకా గొప్ప పలుకుబడి వుందని అంతర్జాతీయ స్మగ్లరని కూడా చెప్పుకుంటారు. ఆయన తలచుకుంటే క్షణాలమీద నాయకుల్ని నేలమట్టం చేయగలడు. బిచ్చగాళ్ళను నాయకుల్ని చేయగలడు. దేశ ప్రధానికి ఆ పార్టీ ఎంపీలైనా భయపడక పోవచ్చు కానీ గోపీచంద్ మాటంటే ఆయన అనుచరులకు సుగ్రీవాజ్ఞ అంటారు. ఆయన అనుచరులందరూ ఎవరికి వారు సమాజాన్ని గుప్పిట్లో ఇరికించుకున్నవారే!

"అయితే గోపీచంద్ గురించి నీకు పూర్తిగా తెలుసా?" అంది పద్మావతి.

"ఊఁ" అన్నాను.

"నాకోసం నువ్వు గోపీచంద్‌ని హత్య చేయగలవా?"

ఉలిక్కిపడి—"ఏమిటీ?" అన్నాను.

"వినపడిందా—మళ్ళీ చెప్పాలా?"

"గోపీచంద్‌ని హత్య చేయడమెందుకూ?"

"నువ్వు చేయగలవా....ముందు చెప్పు...."

"గోపీచంద్‌నే కాదు. ఏ మనిషినీ నేను హత్య చేయలేను...."

అప్పుడు పద్మావతి సాలోచనగా "పోనీ ఇంకోపని చెబుతాను" అంది.

పద్మావతి మాటలు తమాషాగా వున్నాయి. ఆమె ఏం చెప్పబోతోందా అని ఆలోచిస్తూ—"చెప్పు—" అన్నాను.

"నీకు దయానిధి తెలుసా?"

వినగానే ఆ పేరెక్కడో విన్నట్టే అనిపించింది. సాలోచనగా ఊళ్ళో వున్న థియేటర్లు గుర్తు చేసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తూ "ఏ థియేటరో చెప్పు—" అన్నాను.

"థియేటర్ కాదు—హోటల్-హోటల్ అవతార్."

అవతార్ దయానిధి అనగానే అర్థమైపోయింది. మా ఊరి చీకటి బజార్ పూర్తిగా ఆయన అధీనంలో వుందని చెప్పుకుంటారు. ఊళ్ళోని గూండాలందరూ ఆయన చెప్పు చేతల్లో ఉంటారంటారు. దయానిధికీ గోపీచంద్ కీ ఆట్టే పడదు.

"ఆఁ ఆ దయానిధి తెలుసు...." అన్నాను.

"అతడి దగ్గర పాతిక లక్షలు విలువచేసే రెండు అపురూప వజ్రాలున్నాయి. ఆవి దొంగతనం చేసి సంపాదించి నాకివ్వాలి..." అంది పద్మావతి.

"పద్మావతీ! నేను సినిమా హీరోను కాను. మామూలు ప్రేమికుణ్ణి. నా శక్తికి తగ్గ పని చెప్పు. చేస్తాను...." అన్నాను.

"నీ చేత పని చేయించుకోవడం నాకు సరదా కాదు—నీ శక్తికి తగ్గ పని చెప్పడానికి! నేను నీకు నా అవసరాన్ని బట్టి పనులు చెప్పాను...." అంది పద్మావతి.

అప్పుడామె ముఖం గంభీరంగా వుంది. సరదాగా ఆ మాటలన్నదని నా కనిపించలేదు-"గోపీచంద్ చావుకూ, దయానిధి వజ్రాలకూ, నీకూ నాకు యేమిటి సంబంధం?" అన్నాను నేనూ గంభీరంగా.

"విడదీయలేని భయంకరమైన బలమైన అనుబంధమది చెబితే నువ్వు తట్టుకోగలవా?" అంది పద్మావతి.

"సస్పెన్సు వద్దు. వెంటనే చెప్పేసేయ్...."

"నేనో విషవలయంలో ఇరుక్కున్నాను. నన్నిరికించినవాడు గోపీచంద్—" అంది పద్మావతి.

"అయితే?"

"ప్రస్తుతం నేను గోపీచంద్‌కు స్మగ్లింగ్ వ్యవహారాల్లో సాయపడుతున్నాను...." అంది పద్మావతి.

ఉలిక్కిపడ్డాను. ఒక్కక్షణం నాకు బుర్ర పని చేయలేదు.

"ఈ విషయం నీకు చెప్పాలా చెప్పకూడదా అని నిన్న రాత్రి, ఈ పగలు-ఆలోచించి చివరకు చెప్పాలనే నిర్ణయానికి వచ్చాను—" అంటూ ప్రారంభించింది పద్మావతి.

"ఇదంతా ఎలా జరిగింది?" అన్నాను.

"మా నాన్న గోపీచంద్ దగ్గర మామూలుగా పని చేస్తూండేవాడు. ఒకరోజు నాన్న గోపీచంద్ డబ్బు బ్యాంకు నుంచి తెస్తూండగా యెవరో కొట్టేశారు. మొత్తం ముప్ఫైవేలు. అది కావాలని గోపీచందే యిరికించాడో, కాకతాళీయంగా జరిగిందో తెలియదు. గోపీచంద్ నాన్నను క్షమించి నన్నూ ఆయన్నూ కలిపి స్మగ్లింగ్‌లోకి దింపాడు. మొదట్లో మాకది స్మగ్లింగు వ్యవహారమని తెలియదు...."

"తెలియకుండా యెలా వుంటుంది—అందులోనూ స్మగ్లింగ్ వ్యవహారం?" అన్నాను. ఎందుకంటే అబద్ధమాడినా అది అతికినట్లుండాలి కదా!

"అయితే నాకు నువ్వు స్మగ్లింగు వ్యవహారంలో

తెలిసే సాయం చేశావా?" అంది పద్మావతి.

నేను తెల్లబోయాను. గిరిజ నాకిచ్చిన ప్యాకెట్లో స్మగ్లింగ్ గూడ్స్ వున్నాయట. అందుకు బదులుగా నేను డబ్బున్న బ్రీఫ్‌కేసు వాళ్ళకు అందించాను. అది స్మగ్లింగ్ వ్యవహారమని నేసరికి నేను దెబ్బతిన్నప్పటికీ గతంలో నన్ను వేధిస్తున్న చిక్కు ప్రశ్నలకిప్పుడు జవాబులు దొరికాయి.

"నువ్వు స్మగ్లరు మూతా మనిషివయుంటావని ఊహలో కూడా అనుకోలేక పోయాను...." అన్నాను.

"నువ్వు ఊహలో కూడా అనుకోలేని విషయం నాకు వాస్తవంలో యెంత భయంకరంగా వుంటుందో ఊహించుకో. అయితే గోపీచంద్ తెలివైనవాడు. ఆయన తను పోగొట్టుకొన్న ముప్పై వేల పేరూ చెప్పి మా వద్దనుంచి అంతకు వందరెట్లు ప్రతిఫలం పొందాడు. మా సాయం ఆయనకు బాగా వీలుగా వుంది. అయితే నాకిది ఇష్టం లేదని తెలుసాయనకు. అందుకని ఇది తాత్కాలికమేనని నాతో చెబుతూ వచ్చాడు.

అందులో నూ ఈ వ్యవహారంలోకి దిగాక నా ఆరోగ్యం పాడైంది. అందుకు కారణం మానసికాం దోళన అని డాక్టర్ శ్రీనివాసమూర్తిగారంటారు. అందుకే ఇటీవల నేను స్వయంగా యే పనీ చేయకుండా నీలాంటి వాళ్ళను మాయచేసి మచ్చిక చేసుకొని వ్యవహారం నడుపుతున్నాను. కానీ యెందుకో నువ్వు నాకు బాగా నచ్చావు. నిన్ను మోసం చేస్తూంటే నాలో ఆవేదన పుట్టుకొంది. స్మగ్లింగ్ వ్యవహారం స్వయంగా చేయడానికి మించి నేనూళ్ళో లేనవి నిన్ను మోసం చేసినపుడు నాకెక్కువ బాధ కలిగింది—" అంది

పద్మావతి.

పద్మావతి యెటువంటిదైనా ఆమె నన్నభిమానిస్తోంది. ప్రేమిస్తోంది. ఆమెది నా మనసుకు నచ్చిన అందం. ఆమెను నేను వల్లో వేసుకోవాలనుకున్నాను. ఆమె తన అందాన్ని ఎరగా చూపి నాచేత తన పనులు చేయించు కోవాలనుకుంది. కానీ మోహంలో పడింది.

"ఇప్పుడేం చేయాలి?" అన్నాను.

"ఈరోజు గోపీచంద్‌ను కోరాను—నన్ను విముక్తురాలిని చేయమని! ఆయన నన్ను నేను బ్రతికుండగా నీకు విముక్తి లేదన్నాడు. అందుకే నిన్నాయన్ను చంపేయమని కోరాను...." అంది పద్మావతి.

"మరి దయానిధి వజ్రాలు...."

"అదీ గోపీచందే చెప్పాడు. ఒకవేళ నేను బ్రతికుండగా నీకు విముక్తి కావాలనుకుంటే దయానిధి దగ్గరుండే అపురూపమైన రెండు వజ్రాలు తెచ్చి నాకివ్వాలి. వాటి విలువ ఒకోటి పాతిక లక్షలు చేస్తుంది. ఇది నీకు బ్రతికుండగా సాధ్యపడుతుందని నేననుకోను-అన్నాడు" అంది పద్మావతి.

ఇప్పుడు నాకు మొత్తం వ్యవహారమంతా అర్థమై పోయింది. పద్మావతి అంతా నిజం చెబుతోందని నేను కోను. ప్రేమ పేరుతో ఆమె నన్ను లొంగదీసుకొని గోపీచంద్ హత్యకానీ, దయానిధినుంచి వజ్రాలు దొంగతనం కానీ చేయించాలనుకుంటోంది. ఇందువల్ల ఆమెకు గానీ, ఆమెను కాపాడుతున్న వారికీ ప్రత్యేకమైన ప్రయోజనాలేవో ఉండివుండాలి.

నేను రానికోపాన్ని తెచ్చిపెట్టుకొని — "నీ విలాంటి దానివని నేననుకోలేదు. ఎవరో నిన్ను కాపాడుతూంటే అ

నేరాలు నాచేత చేయించడానికో కట్టు కథ చెప్పావు. అయితే ఒక్క విషయం గుర్తుంచుకో. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నేను హంతకుడినీ, దొంగనూ కాలేను. ఇప్పటికే నీవు స్మగ్లింగ్ వ్యవహారంలో సాయపడినందుకెంతో బాధపడుతున్నాను—" అన్నాను.

పద్మావతి దీనంగా నావంక చూసి-"నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా నేను దీనావస్థలో వున్నాను. నన్నీ విషవలయం నుంచి నువ్వు రక్షించకపోతే నేనిందులోనే ఆహుతి అయిపోతాను" అంది.

"అలాంటప్పుడు నువ్వు నీవలను నాలాంటి వాళ్ళపై కాక ఏ గూండాలమీదకో విసరాల్సింది...." అన్నాను కాస్త కసిగా. హత్యలు, దొంగతనాలు పద్మావతి నాచేత చేయించాలనుకున్నందుకు నాకు కసి రాలేదు. అవి చేస్తే తప్ప పద్మావతి నాకు దక్కదు. ఆ పనులు నావల్ల కాదు. నా అసహాయత నాలో కసిని రేపుతోంది.

పద్మావతి చీర చెంగుతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకొని—"నేను నటిని కాను. నాకు హృదయముంది. నా జీవన సహచారిని వెతుక్కునేటప్పుడు నా మనసుకు నచ్చిన మనిషిని తప్ప వేరొకరి నెన్నుకోలేకపోయాను. అది నా బలహీనత. నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను—" అంది.

"నన్నెందుకు ప్రేమించావు పద్మా! నీ బలహీనతతో ఓ బలహీనుణ్ణెందుకు ఎన్నిక చేసుకున్నావు?" అన్నాను.

"ప్రేమించడానికి కారణం బలహీనతే కావచ్చు. కానీ ప్రేమ చీమకూడా మదపుటేనుగు బలాన్నివ్వగలదని పుస్తకాల్లో చదివాను—" అంది పద్మావతి.

"కానీ నా శక్తికి మించిన పని నేను చేయలేను...."

పద్మావతి నిట్టూర్చి—"నీ శక్తికి మించనిదైనా చేయ

గలనని నమ్మక మేమిటి" అంది.

అప్పుడు నేను పద్మావతికి వాగ్దానం చేశాను—నా శక్తికి మించని పని ఏదైనా నేను చేయగలనని! ఆమె నా వాగ్దానాన్నంత సులభంగా నమ్మలేదు. చివరికి నేను "నీ నుంచి ఏ ప్రతిఫలమూ లేకుండా నీకోసం ఏమైనా చేయగలనన్నాను. అయినా నువ్వు నమ్మడంలేదు—" అన్నాను.

"ప్రతిఫలం లేదంటావేం? నేను నీకు ప్రతిఫలం కానా?"

పద్మావతి అడిగిన ఈ ప్రశ్న నన్ను రోమాంచితుణ్ణి చేసింది — "పద్మా! నువ్వు నాకు ప్రతిఫలానివెలా గౌతావు? నా జీవితానికే ఓ అపురూప వరానివి—" అన్నాను.

అప్పుడామె నిట్టూర్చి—"సరే—నీ మాటలు నమ్ముతాను. ముమ్ముందు మనం జంటగా సుఖ జీవనం చేయగలమని నాకు నమ్మకం కలుగుతోంది. వ్యవహారాన్ని మనకు సానుకూలం చేయడానికి, నీ శక్తికి మించని సాయం నువ్వు నాకు చేయడానికి, నేను నా శక్తికిమించి ప్రయత్నిస్తాను-" అంది.

7

ఆ రోజలా ఇద్దరం విడిపోయేక మళ్ళీ యిద్దరం కలుసుకోలేదు. పద్మావతిని కలుసుకోవాలంటే నాకు భయం వేసింది. నటనలో ఆమె నన్ను మించినదన్న అనుమానం నాక్కలిగింది. నాకు తెలియకుండా నా చేత ఆమె స్మగ్లింగు వ్యవహారంకూడా నడిపించింది. ఆ రోజు డాక్టర్ శ్రీనివాసమూర్తి వచ్చి వుండకపోతే ఆమె నాచేత ఇంకా చాలా పనులు చేయించుకొని వుండేది.

తర్వాతనుంచి నేను గోపీచంద్, దయానిధుల గురించి యెక్కువ వివరాలు తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించాను. తెలుసుకున్న కొద్దీ నాకు వాళ్ళంటే భయం పెరిగిపోయింది. వాళ్ళ జోలికి వెళ్ళడమంటే మృత్యువుతో చెలగాటమే!

అయితే పద్మావతి నన్ను ప్రేమిస్తోందన్న అనుమానం కూడా నాలో కలిగింది. ఆ ప్రేమను నేను సొమ్ము చేసుకోవాలి. అదంత సులభ సాధ్యమా?

సరిగ్గా వారం రోజుల తర్వాత పద్మావతి నాకు ఫోన్ చేసింది. ఆమె కోరిన ప్రకారం ఆ రోజే పార్కుకు వెళ్ళి ఆమెను కలుసుకున్నాను.

పద్మావతి చాలా ఉత్సాహంగా వుంది—"మొత్తం మీద అనుకున్నది సాధించాను...." అంది.

"ఏమిటది?" అన్నాను.

"ఇన్నాళ్ళుగా మనం ప్రేమించుకుంటున్నాం కానీ అసలు విషయం నేను కనిపెట్టలేకపోయాను. గోపీచంద్ కి హేట్సాఫ్!" అంది పద్మావతి.

"ఏమిటో చెప్పు!" అన్నాను ఆత్రుతగా.

"నీ శక్తికి మించనిదైతే తప్పకుండా చేస్తానని మాటిచ్చావు. నీ శక్తి యెంత గొప్పదో గోపీచంద్ చెప్పాడు...." అంది పద్మావతి.

"ఏమిటది?"

"నీ సీటు...."

ఉలిక్కిపడ్డాను.

చాలా కీలకమైన సీటు నాది. పెద్ద పెద్ద వాళ్ళ టెండర్సు నా దగ్గరకొస్తాయి. వాటిలో లోయెస్టు కొటేషను ఎంతవుందో తెలుసుకునేందుకు చాలామంది

ప్రయత్నిస్తారు. నేను కాన్ఫిడెన్షియల్ సెక్షన్లో వున్నాను.

మాకు కన్‌స్ట్రక్షన్ వర్కు చాలా వుంది. యేటా పది పన్నెండు బిల్డింగ్ కంట్రాక్ట్సు వుంటాయి. మా కంట్రాక్టులేవీ పదిలక్షలకు తక్కువ వుండవు. తెలివైన కంట్రాక్టరు అందులో యెంతైనా మిగుల్చుకోవచ్చు.

మా వర్కు కోసం మేము పేపర్లో టెండరు నోటీసిస్తాం. ఫలానా పని ఎంతలో చేయగలరని కంట్రాక్టర్లనడుగుతాం. మాకు అప్లికేషన్సు వస్తాయి. అందరిలోకీ యెవరు తక్కువ మొత్తం అడుగుతారో కంట్రాక్టు వాళ్ళకు వెళ్ళిపోతుంది. ఉదాహరణకు ఒకడు పదిలక్షల యాభై వేలలో ఆ పని చేస్తాననవచ్చు. మరొకడు పది లక్షల నలభై తొమ్మిది వేల తొమ్మిది వందల తొంభై తొమ్మిది—అన్నాడంటే కంట్రాక్టు అతడికే వెళ్ళిపోతుంది.

లక్షల్లో కంట్రాక్టు వున్నప్పుడు పది వేలు అటూ యిటూలో లాభాల్లో తేడా వుండదు. అందుకే అందరూ లోయెస్టు కొటేషన్ తెలుసుకొందుకు ప్రయత్నిస్తారు. అందుకెంతైనా లంచంగా యిస్తారు. మా ఆఫీసులో నేనాపని చూస్తున్నాను. అయితే ఆ విషయం రహస్యం. ఈ లోయెస్టు కొటేషన్ల వ్యవహారం. ఎవరు చూస్తున్నారో పై ఆఫీసరుకి తప్ప ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు.

నా గురించి పద్మావతికి తెలిసిపోయిందంటే అది చాలా గొప్ప విశేషమే! గోపీచంద్ ప్రభావం చాలా దూరముందన్న మాట!

పద్మావతి చెప్పుకుపోతోంది. వచ్చే సంవత్సరం మా

ఊళ్ళో ఓ అయిదు చుక్కల హోటలు రాబోతోంది. అందుకు యాభై లక్షలు అంచనా. ఆ కంట్రాక్టు గోపీచంద్ కావాలి.

"అది నా చేతుల్లో లేదు ..." అన్నాను.

పద్మావతి నిరుత్సాహపడలేదు. గోపీచంద్ ఆమెకు చాలా పెద్ద జాబితా యిచ్చాడు. వాటిల్లో కొన్నిటి గురించి నాకే తెలియదు.

లోయెర్ ఇన్‌కం గ్రూపువాళ్ళకు ప్రభుత్వం ఒకచోట ఇళ్ళు కట్టిపెడుతోంది. మొత్తం పన్నెండు బ్లాకులు. బ్లాకులో ఎనిమిదేసి ఇళ్ళుంటాయి. రెండు అంతస్థుల్లో అన్నీ ఒకరికే కాకుండా నాలుగేసి బ్లాకులు ఒకరికి చొప్పున కంట్రాక్టు యివ్వాలనుకుంటోంది ప్రభుత్వం. ఆ ఫైలు నేనే చూస్తున్నాను.

కొనుక్కునే వాళ్ళకో యిల్లు ఇరవై వేల రూపాయలకు మించకూడదు. ఇందులో లోయెస్టు కొటేషన్లు మూడు ఎన్నిక చేస్తాం. అందరికంటే తక్కువ అడిగిన మొత్తానికి మిగతా యిద్దరూ చేయగలరో లేదో విచారిస్తాం. పని అప్పగించేస్తాం.

మొత్తం ముగ్గురికి సంబంధించిన వ్యవహారం గావడం వల్ల ఇందులో పెద్దగా రిస్కు కూడా వుండదు.

నేను పద్మావతి దగ్గర వివరాలు తీసుకున్నాను.

"పద్మా! ఈ విషయంలో నేను నీకు తప్పక సాయం పడగలను—" అన్నాను.

"అయితే మన పెళ్ళి ఖాయం-" అంది పద్మావతి.

మగాడు ఆడదాని గురించి ఆలోచిస్తాడు. ఆడది పెళ్ళి గురించి ఆలోచిస్తుంది. పెళ్ళి చేసుకోకపోతే పద్మావతి నాకు దక్కని పక్షంలో ఆమెను పెళ్ళిచేసు

కోవాలనే అనుకున్నాను.

"పెళ్ళంటే నూరేళ్ళ పంట. నువ్వు నా గురించి బాగా ఆలోచించుకొన్నావా?" అన్నాను.

"ఆలోచించుకున్నాను. నువ్వు లేనిదే నేను బ్రతక లేను...."

పద్మావతిలాంటి అందమైన యువతి పెదవుల కదలిక లోంచి వచ్చిన ఆ మాటలు నాకు కలిగించిన పరవశ మింతా అంతా కాదు. అంత పరవశంలోనూ నేను దూరా లోచన చేస్తూనే వున్నాను. దురాలోచన వున్నవాడికి దూరాలోచన తప్పనిసరి.

"పద్మా మీ నాన్నకు చెప్పు. రెండు రోజుల్లో మన పెళ్ళి జరిగిపోతుంది. నీవు నన్నింతగా ప్రేమిస్తు న్నావని తెలిసేక ఆగలేను—" అన్నాను.

పద్మావతి తనకు మాత్రమే సాధ్యపడే అందమైన నవ్వుతో—"నీవు నా మనసు చదవగలిగితే తొందరపాటు నీది మాత్రమేనని అనుకోవు—" అంది.

8

మర్నాడాఫీసులో పద్మావతి చెప్పిన కేసుకు సంబం ధించిన ఫైల్సు శ్రద్ధగా పరిశీలించాను. టెండర్సు రావ డానికింకా పన్నెండు రోజులు గడువుంది. దీనికోసం ఊళ్ళో ఇద్దరు ప్రముఖులు ప్రయత్నిస్తున్నారు. అంత వరకూ వచ్చిన వాటిలో లోయెస్టు కొటేషన్ మొత్తం నోట్ చేసుకున్నాను.

ఆ రోజు పద్మావతిని కలుసుకుని క్లుప్తంగా వివరాలు చెప్పాను. ఆమె సంతోషంగా—"నూతన్—నీకెలా థాంక్సు చెప్పుకోవాలో తెలియడంలేదు. నా చుట్టూ వున్న ఆడపిల్లలందరికీ లాగే పెళ్ళి చేసుకొని మామూలు

జీవితం గడిపే అవకాశం అసలంటూ నాకొస్తుందా అని భయపడ్డాను. నీ పరిచయం నా అదృష్టం....” అంది.

“నేను మన పెళ్ళికి ఏర్పాట్లు చేస్తున్నాను....” అన్నాను.

“ఊఁ” అంది పద్మావతి సిగ్గుపడుతూ.

“కానీ ఒక యిబ్బంది వుంది....” అన్నాను. అప్పుడు పద్మావతి ముఖభావాలు గమనిస్తూ—“ఈ పెళ్ళికి మా పెద్దలొప్పుకోరు....” అన్నాను మళ్ళీ.

పద్మావతి కళ్ళలో కంగారు కనపడింది-“ఎందుకని?”

“నాకు చాలా పెద్ద పెద్ద సంబంధాలొస్తున్నాయి. లక్షరూపాయలు కట్నమివ్వడానికి సిద్ధంగా వున్న వాళ్ళిద్దరున్నారు....”

“అయితే మన పెళ్ళి జరగదా?” అంది పద్మావతి.

“పద్మా—నీకంటే నాకు కట్నం ముఖ్యంకాదు—లక్ష రూపాయలు కాదు, పదిలక్షలిచ్చినా నాకు నువ్వే కావాలి....”

పద్మావతి మాట్లాడలేదు.

“ఈ ప్రపంచాన్నంతా యెదిరించైనా సరే నేను నిన్నే పెళ్ళిచేసుకుంటాను....”

“వద్దు నూతన్—” అందామె—“నేనంత విలువ చేయను. ఈ రోజు కాకపోయినా మరో రోజున లక్ష రూపాయల విలువా నీకు తెలుస్తుంది. ఈ ప్రపంచంలో ప్రేమకూడా డబ్బు తర్వాతనే....”

“నా విషయంలో మాత్రం అలా జరగదు....” అని ఆమెకు నా గొప్పతనం గురించి వివరించి చెప్పాను.

ఆఫీసులో నా సీటే నాకు లక్షలకు లక్షలు సంపాదించి పెట్టగలదు. అయినప్పటికీ నేను కొన్ని ఆదర్శాలను

ప్రేమిస్తూ ఆ ప్రేమకోసం ఆ డబ్బును నిర్లక్ష్యం చేస్తు న్నాను. ఉద్యోగంలో చేరాక మొదటిసారిగా ఈ టెండర్ సమాచారం లీక్ చేశాను. అదైనా డబ్బుకోసం కాదు. ప్రేమకోసం. అది సామాన్యమైన ప్రేమకాదు. పద్మావతిలాంటి అపురూప సౌందర్యవతిపై ప్రేమ! ఆ ప్రేమకోసం కట్నం డబ్బు లక్షలకై ఆశపడతానా?

పద్మావతి నేను చెప్పిందంతా విని—"మా నాన్న నిన్ను చూసిన తొలిరోజు నే మనకిద్దూ జోడూ బాగుం టుందని అన్నాడు. అప్పుడు నేననుకోలేదు—నువ్వు దక్కుతావని! నేను గోపీచంద్ విషయంలో చిక్కు కున్నాక - నన్నందులోంచి ఏ మగాడూ తప్పించలేడని నిరాశ చేసుకున్నాను. కానీ నువ్వు...." అంటూ ఇక వాక్యం పూర్తిచేయలేక ఆగిపోయింది.

"పద్మా! మన వివాహం జరుగుతుంది కానీ అందుకే ఆర్భాటమూ వుండదు. రహస్యంగా గుళ్ళో పెళ్ళిచేసు కుందాం. ఆ ఏర్పాట్లు నేను చేస్తాను. తర్వాతకూడా మన వివాహానికి ప్రచారముండకూడదు. నువ్వు మీ ఇంట్లోనే వుంటావు. అలా కొంతకాలం గడిచేక నెమ్మది మీద మావాళ్ళకు నచ్చచెప్పి నిన్ను మా ఇంటికి తీసుకుని వెడతాను-" అన్నాను.

"నువ్వెలాగంటే అలాగే...." అంది పద్మావతి.

"రేపే మన పెళ్ళి!" అన్నానుత్సాహంగా.

పద్మావతి నవ్వి - "రేపే యెలా కుదురుతుంది. మనది టెండర్ లవ్ అని మర్చిపోతున్నావు-" అంది.

టెండర్ లవ్ అన్నమాట విని ఉలిక్కిపడ్డాను. టెండర్ అంటే-సున్నితమైనది, మృదువైనది సులభంగా భంగపడేది. మా ప్రేమ గురించి అర్థం చేసుకునే కావా

లని పద్మావతి ఈ మాటలన్నదా?

"మనది టెండర్ లవ్ కాదు. వెరీ స్ట్రాంగ్ లవ్..." అన్నాను.

పద్మావతి తడబడి - "అరే నా ఉద్దేశ్యమది కాదు. టెండర్ లవ్ అంటే - టెండర్ కోసం లవ్ అని.... ఆ హౌస్ బిల్డింగ్ టెండర్ తేలేదాకా అంటే ఇంకో పన్నెండు రోజులదాకా మన పెళ్ళి జరగదు...." అంది.

నేను తేలికగా నిట్టూర్చాను. నా మనసులో దుర్మార్గముంది కాబట్టి కానీ ఆమె అన్నమాట వెంటనే అర్థం కావాల్సి వుంది. అయినా తెలిసో తెలియకో మా మధ్య నడుస్తున్న ప్రేమ వ్యవహారం అసలు స్వరూపాన్ని పద్మావతి చక్కగా వివరించగలిగింది.

మరి మాది నిజంగా టెండర్ లవ్!

9

నేను శతభిషాన్ని కలుసుకున్నాను.

శతభిషాన్ని చాలామంది శతవిషం అంటారు.

ఆడపిల్లల్ని మోసంచేసి వదిలిపెట్టడంలో అందెవేసిన చేయి వాడు.

శతభిషానికి అందం లేదు కాని చొరవ వుంది. ఆడపిల్లల్ని అందంతో కంటె చొరవతో బాగా లొంగదీసుకో వచ్చునని వాడి అభిప్రాయం. అమ్మాయిల వ్యాపారం చేస్తున్నాడు కాబట్టి అది సరైనదే అనుకోవచ్చు. ప్రేమ పేరు చెప్పి మోసంచేసి ఎందరినో వ్యభిచార గృహాలకు అమ్మేశాడు వాడు.

అప్పుడప్పుడు ఆడపిల్లలను వశపర్చుకునేందుకు నావంటి అందగాళ్ళ సాయంకూడా తీసుకుంటూంటాడు వాడు. నాకు అందం, చొరవకూడా వుంది. వాడి సహకారంతో

నేనూ ఓ ఇద్దరాడపిల్లల్ని మోసం చేశాను. శతభిషంతో సుఖమేమిటంటే మోసపోయిన ఆడదాని బాధ మన కుండదు. వాడే చూసుకుంటాడు.

పద్మావతి విషయంలో శతభిషం సాయం కోరానంటే అందుకా్కరణం మాత్రం వేరే వుంది.

దొంగ పెళ్ళిళ్ళు చేయించడానికి వాడేర్పాటు చేయ గలడు.

వాడికి అందుబాటులో నాలుగైదు దేవాలయా లున్నాయి. అక్కడ పెళ్ళి జరిగితే - పూజారికానీ, తంతు జరిపించిన బ్రాహ్మణుడు కానీ ఆ తర్వాత సాక్ష్యం చెప్పరు. అంటే పెళ్ళి శాస్త్ర ప్రకారమే జరుగుతుంది. కానీ పెళ్ళికి సాక్ష్యముండదు. ఈ పెళ్ళిళ్ళవల్ల ఆడ పిల్లల్ని మోసగించడం సులభమైపోతుంది. తనకు నిజంగా పెళ్ళయిపోయిందనుకొని-ఆ పిల్ల ఆ తర్వాత నుంచి నాకు రెలా చెబితే అలావింటుంది.

పద్మావతి విషయంలో శతభిషాన్ని కలుసుకోవాలా వద్దా అని ఆలోచించాన్నేను. ఎందుకంటే పద్మావతి అందం ఆమె అంటే కొంత గౌరవాన్నికూడా కలిగిం చింది. ఆమెను నిజంగానే ప్రేమిస్తున్నానా అని కూడా అనిపిస్తోంది. అయితే ఆమె నాకు కావాలి. పెళ్ళిచేసు కుంటే తప్ప ఆమె నాకు దక్కదు. ఈ పెళ్ళిలో నాకు శతభిషం సాయం తప్పదు.

"అమ్మాయి ఫోటో చూపించు...." అన్నాడు శతభిషం.

అయిష్టంగానే చూపించా.

"మంచి పిట్టను పట్టావు. నాకు మంచి బిజినెస్సు...." అన్నాడు శతభిషం.

"ఈ పిల్ల విషయంలో బిజినెస్ గురించి ఆలోచించకు. పెళ్ళివరకే నీ సాయం. ఆ తర్వాత నువ్వు మరిచిపోవాలి."

"ఇంత అందాన్నెలా మరిచిపోతాను?" అన్నాడు శతభిషం.

"నేను సీరియస్ గా చెబుతున్నాను. పద్మావతిని నేను మోసగించవచ్చు. కానీ ఆమెను పడుపు వృత్తిలో దింప లేను...."

"పోనీ నాక్కూడా ఓ ఛాన్స్....?"

"మిస్టర్ శతభిషం....నువ్వామెను నా భార్యగానే గురించి మాట్లాడాలి...." అన్నాను సీరియస్ గా.

"నీ భార్యగా గుర్తించాలంటే దర్జాగా అందరికీ తెలిసేలా పెళ్ళి చేసుకోవచ్చుగా...." అన్నాడు శతభిషం.

నా మాటల్లోని తెలివితక్కువతనం అర్థమయింది. తను వివాహం చేసుకున్న అమ్మాయికి భార్య అన్న గుర్తింపు రాకుండా 'వుండాలనుకున్నవాడే పెళ్ళి విష యంలో శతభిషం సాయం కోరుకుంటాడు.

"సారీ మిస్టర్ శతభిషం! ప్రస్తుతానికి నేనామెను భార్యగానే భావిస్తాను. నా మానసిక స్థితి మారేవరకూ నువ్వామె గురించి తేలికగా మాట్లాడొద్దు...."

"సరే-స్నేహితుడి మనసు కష్టపెట్టనులే....కానీ నీ అవసరం తీరాక ఈ స్నేహితుణ్ణి మాత్రం గుర్తుంచు కోవాలి...." అన్నాడు శతభిషం వంకరగా నవ్వుతూ.

ఆ వంకర నవ్వు చూడగానే నాలో అదోరకమైన జుగుప్సాభావం కలిగింది. నేను తప్పు చేస్తున్నానా అన్న భావం కూడా తొలిసారిగా నాలో కలిగింది.

10

రోజూ సాయంత్రం పద్మావతిని కలుసుకుంటున్నాను. పద్మావతి నాతో తన కలల గురించి వివరిస్తూండేది.

"నాకు పెద్దగా కోరికలు లేవు. కార్లలో తిరగాలని లేదు. మేడల్లో నివశించాలని లేదు. చిన్న యిల్లు చాలు. ఆ యింటిని నా అభిరుచుల కనుగుణంగా తీర్చి దిద్దుకుంటాను. ఆ యింట్లో నేను, నా భర్త....ఇద్దరం ఒకరి నొకరు అర్థం చేసుకుని ఒకరి కొకరుగా జీవించగలిగితే చాలు...." అందొక రోజు.

అప్పుడు నా మనసులో యేదో కలుక్కుమంది.

"పెళ్ళయ్యాక నువ్వు నన్నుద్యోగం చేయమనకూడదు. పెళ్ళయ్యాక స్త్రీని శాసించగల మగవాడు భర్త ఒక్కడే కాగలడు. ఉద్యోగినిని ఇంట్లో భర్త-ఆఫీసులో అధికారి శాసించగలుగుతారు. మరో మగవాడు నన్ను శాసించగలడన్న భావన నన్ను అసంతృప్తిరాలిని చేస్తుంది...." అందామె ఇంకో రోజు.

నేను వణికిపోయాను. నిండు మనసులో ఈమె నన్ను ప్రేమిస్తోంది. నా గురించి యేమేమో వూహించుకుంటోంది. ఈమెకు నేనివ్వనున్న ప్రతిఫల మేమిటి?

"ఎప్పుడూ మనమిద్దరం కలిసే వుండాలి. నా దుస్తులు అలంకరణ నీ అభిరుచులను ప్రతిబింబించాలి. వివాహమైనాక భిన్నవ్యక్తిత్వాలుండవు. మనది ఏక వ్యక్తిత్వం కావాలి. ప్రతి విషయాన్ని అవగాహనలో చర్చించి— ఎవరి పాయింట్లో మంచి వుంటే, న్యాయముంటే అదే స్వీకరించాలి. నేనన్నదే సాగాలన్న పట్టుదల, అహం— ఇద్దరిలోనూ ఉండకూడదు, మన దాంపత్యజీవనం

ప్రపంచానికే ఆదర్శం కావాలి...." అందామె మళ్ళీ కోటా.

ఆమె మాటలు నాలో పాపభీతిని కలిగిస్తున్నాయి. ఆమెపట్ల ప్రేమాభిమానాలతో పాటు జాలిని కూడా పెంచుతున్నాయి. కానీ నాలో నిస్వార్థం నన్ను మోసానికే ప్రోత్సహిస్తోంది. పెళ్ళయ్యేవరకూ మరేమీ ఆలోచించవద్దని స్వార్థం నన్ను హెచ్చరిస్తోంది.

అనుకున్న ప్రకారం రెండురు పద్మావతి చెప్పిన పార్టీకే వెళ్ళింది. శతభిషం మా యిద్దరి పెళ్ళికీ అన్ని యేర్పాట్లూ చేశాడు. మధ్య మధ్యలో నన్ను బాధ పెట్టకుండా అంతరాత్మ పీక నొక్కుతూ ముందడుగు వేస్తున్నాను.

11

ఆ రోజు రాత్రి యెనిమిది గంటల సమయం.

నేను పద్మావతింట్లో వున్నాను.

నేను, పద్మావతి, ముత్యాల్రావు ఊరి చివరి రామాలయానికి వెళ్ళవలసి వుంది టాక్సీలో. టాక్సీ శతభిషం ముత్యాల్రావింటికి పంపుతాడు.

మేము ముగ్గురం టాక్సీకోసం యెదురుచూస్తున్నాం.

పద్మావతి ముఖంలో పట్టరాని సంతోషం.

ఎప్పటికీ తప్పించుకోలేననుకున్న గోపీచంద్ విష వలయం నుంచి తప్పించుకుందామె. అటుపైన వేరెవ్వరి విషవలయంలోకీ చిక్కుకోనవసరం లేకుండా నా వంటి భర్త రక్షణ లభిస్తోంది.

ఆడదాని కంత కంటె కావలసిందేముంది?

ఇలాగనుకునే పద్మావతి, ఆమె తండ్రి ముత్యాల్రావు

మహదానంద పడిపోతున్నారు.

ఎనిమిది గంటల ఇరవై నిముషాలకి టాక్సీ యింటి ముందాగింది. ముగ్గురం టాక్సీ యెక్కాం. ముగ్గురమూ వెనుక సీట్లోనే కూర్చున్నాం. నాకూ పద్మావతికీ మధ్యగా కూర్చున్నాడు ముత్యాల్రావు.

టాక్సీ కొంత దూరం వెళ్ళాక—"సార్—మన టాక్సీని మరో టాక్సీ వెంటాడుతోంది—" అన్నాడు డ్రైవర్.

నేను కంగారుపడి వెనక్కి చూశాను. పద్మావతి మాత్రం చలించకుండా—"అది వెంటాడడం కాదు. అందులో నా ఫ్రెండ్స్ వస్తున్నారు—" అంది.

"నీ ఫ్రెండ్సా—నాకు చెప్పలేదేం?" అన్నాను.

"నేను నాన్నక్కూడా తెలియకుండా పెళ్ళి చేసుకోగలనేమో కానీ నా ఫ్రెండ్సుకి తెలియకుండా కుదరదు. వాళ్ళు మొత్తం నలుగురు...." అంది పద్మావతి.

అంటే పద్మావతి పెళ్ళికి సాక్ష్యాన్ని తెచ్చుకొస్తోందన్నమాట. ఇంతవరకూ ఈ విషయాన్ని రహస్యంగా వుంచిందంటే ఆమె నన్ననుమానించిందా? ఈ సాక్ష్యాలు ముమ్ముందు నా కిబ్బందిని కలిగిస్తాయా?

"వీళ్ళ విషయం ముందుగా నాకు చెప్పాల్సింది...." అన్నాను.

ముత్యాల్రావు వెంటనే—"నీకేం భయంలేదు. ఈ పెళ్ళి విషయం వాళ్ళెక్కడా అనరు. రహస్యాన్ని వాళ్ళకలా నువ్వుకూడా కాపాడలేవు-" అన్నాడు.

రోట్లో తలదూర్చి రోకటిపోటుకు వెరచి ఏమి లాభం? ముందు పద్మావతిని నాదాన్ని చేసుకోవాలి, ఆ

తర్వాత ఆమె మాత్రం నన్నేం చేయగలదు?

పద్మావతి ముందు జాగ్రత్తకోసం తన స్నేహితులను పిలిచిందా లేక వాళ్ళామెకంతటి గాఢ స్నేహితులా? తనను ప్రతినిత్యం కాపాడుతున్న డాక్టర్ శ్రీనివాస మూర్తిని కూడా ఆమె పెళ్ళికి ఆహ్వానించడం లేదని చెప్పింది. అంటే ఈ స్నేహితులాయనకంటె ముఖ్యులై వుండాలి.

టాక్సీ రామాలయం ముందాగింది. అక్కడ పూజారి, పురోహితుడు సిద్ధంగా వున్నారు. పురోహితుడు నన్ను చూస్తూనే - "అయ్యా! దండలు తెప్పించాము. అన్నీ సిద్ధంగా వున్నాయి. ముహూర్తానిక్కూడా ఇంక ఇరవై నిముషాలే గడువుంది_" అన్నాడు.

ఈలోగా మా వెనుక ఓ టాక్సీ ఆగింది. అందులోంచి ఓ యువకుడు దిగాడు. మనిషి బలంగా, ఎత్తుగా ఆకర్షణీయంగా వున్నాడు. అంతకుముందే అతడినెక్కడో చూశాననిపించింది. క్షణంలోనే గుర్తుకూడా వచ్చింది.

అతడు సుకుమార్.

పద్మావతి టాక్సీ దిగి చనువుగా అతణ్ణి సమీపించి "వాళ్ళనుకూడా తీసుకొచ్చావా?" అంది.

"ఊఁ" అన్నాడు సుకుమార్.

పద్మావతి పురోహితుణ్ణి సమీపించి - "అయ్యా! మేమే వధూవరులం. ఇంక తంతు ప్రారంభించవచ్చు-" అంది.

నేను ప్రాన్పడిపోయాను. ఆమె పురోహితుడికి సుకుమార్ని వరుడిగా పరిచయం చేసింది. నేనేదో అనేలోగా - "నూతన్! టాక్సీలో నా ఫ్రెండ్సున్నారు.

నువ్వు రిసీవ్ చేసుకోవాలి....'' అందామె.

అప్పుడే టాక్సీ వెనుక డోర్ తెరుచుకుని-ఓ యువతి దిగింది. ఆమె వెనుకనే....

"మై గాడ్!" అనుకున్నాను.

ఆ యువతి నా భార్య. ఆమె వెనుకనే అయిదు, మూడేండ్ల వయసుగల మా పాప, బాబు దిగారు.

నాకు కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు.

శ్రీమతి నన్ను సమీపించింది-"ఎంత మంచి హృదయు మండీ మీది! ఇద్దరు ప్రేమికులను కలపడం కోసం మీరు యెంతగా కష్టపడ్డారో పద్మావతి చెప్పింది. రహస్యంగా మీరిలాంటి పనులుకూడా చేస్తూంటారని నాకు తెలియదు. సోదాహరణగా చూపిస్తానని ఆమె ఈ రోజు నన్నీ పెళ్ళికి ఆహ్వానించింది."

శ్రీమతి నన్ను వేళాకోళం చేస్తోందా అని ఆమెవంక పరీక్షగా చూశాను. ఆమె కనులలో ఆరాధన కనబడింది.

అప్పుడు నేను సుకుమార్ వంక తిరిగాను. అతడి కనుల్లో కొట్టవచ్చినట్లు నాపట్ల కృతజ్ఞతా భావం కన బడుతోంది.

"వాళ్ళు పుణ్య దంపతులు సుకుమార్! వారి ఆశీర్వాదంతో మనం కలకాలం సుఖంగా వుంటాం-" అంది పద్మావతి.

"యాభై వేలు లంచమిచ్చినా జరుగని పని పైసా ఖర్చు లేకుండా జరిగిపోయింది. మన పెళ్ళి జరిగితే తన ప్రాణాలు తీసుకుంటానన్న నాన్న ఈ కంట్రాక్టు సంపాదించగానే అంతా నా యిష్ట మన్నాడు. మన పెళ్ళికింత కష్టమైన షరతు విధించి

నందుకు నేను నిన్న నాన్న ఆధ్వర్యంలో కాకుండా నాకై నేనే పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాను. నాన్న పెట్టిన షరతును సులభసాధ్యం చేసిన నూతనరావుగారి ఆధ్వర్యంలో మన పెళ్ళి జరగడం మన అదృష్టం...." అన్నాడు సుకుమార్.

నాకు మతిపోయినట్లయింది. కానీ విషయం అర్థమవుతోంది. ఈ కథలో గోపీచంద్, దయానిధి, స్మగ్లింగు-ఆఖరికి శ్రీనివాసమూర్తితోసహా అంతా పద్మావతి తండ్రితో కలిసి ఆడిన నాటకం. ఆమె సుకుమార్ని ప్రేమించింది. సుకుమార్ ఆమెను ప్రేమించాడు. ఇద్దరి పెళ్ళి సాక్షిగా జరపడానికి నానుండి టెండరు సమాచారం కావాల్సొచ్చింది.

పద్మావతి తెలివిగా నన్నుపయోగించుకుంది. ఎంతో తెలివైన ఆమె నా గురించీ, నా సంసార జీవితం గురించీ పూర్తి ఆరాతీయకుండా ఉంటుందనుకోవడం నేను చేసిన పెద్ద పొరపాటు. ప్రస్తుతమున్న పరిస్థితిలో నేను తేలుకుట్టిన దొంగలా వూరుకోవలసి వచ్చింది. అయినా ఓ అవకాశం కల్పించుకొని పద్మావతితో నెమ్మదిగా—"అయితే నువ్వెప్పుడూ నన్ను ప్రేమించి లేదా?" అన్నాను.

"శ!కేం... ఎటొచ్చీ అది టెండర్ లవ్!" అందామె.

శశిభూషం తన ఏర్పాట్లతో ఇలాంటి పెళ్ళి జరిపిస్తానని అనుకుని వుండడు. అందుకు నేను ఆధ్వర్యం వహిస్తానని నేనూ ఊహించలేదు.

ఆ తర్వాత మాత్రం నేను గమనించిందేమిటంటే— పద్మావతి జీవితం తను కన్న కలలకు అనుగుణంగానే

నడిచింది. అలాంటి కోరికలు నా భార్యకూ వుంటాయని గ్రహించి నేనూ నా భార్య కలలు పండించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. తనకు తెలిసినప్పటికీ నా దౌష్ట్యాన్ని తన భర్తకూ, నా భార్యకూ తెలియకుండా దాచిన పద్మావతి వంటి ఆడపిల్ల అస్తమానూ నాకు తగలక పోవచ్చు. అందుకే నేను మళ్ళీ పరాయి ఆడపిల్లల జోలికి వెళ్ళలేదు.

—: అయిపోయింది:—